

der taget Hensyn til, hvad der med Rimelighed og Billighed kan fordras. Vi ere nu naaede fra 15 til 22 Aars Alderen, og jeg haaber, at det er lykkedes mig at gjendrive de Ytringer, der ere fremkomne mod Løngen i den Tid.

Nu møder imidlertid det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds med en Indvending, som ganske vist vilde være af stor Betydning, hvis den var rigtig, nemlig den, at det ærede Medlem siger, at der er saa stor Ulyst her i Landet til at sørge for sin Alderdom, at man ikke kan vente, at Folk, der have naaet deres 22de Aar og tvungent have tilskudt et mindre Beløb fra deres 15de Aar, vilde forsætte, selv om man lofter dem dertil ved at give dem et Tilfagn om tilsvarende Tilskud fra Statens Side. Det ærede Medlem siger, at det er umuligt at faae dem til det. Ja, dersom jeg var en saadan Pessimist med Hensyn til mine Medmennesker, vilde jeg slet ikke befatte mig med denne Sag, men det ærede Medlem maa jo dog erindre, at det er tænkende Mennesker, vi have at gjøre med. Det er ikke rene Maskiner eller Dyr, man kan trække med sig ved en Snor, det er Mennesker som han selv, det er Mennesker af Kjød og Blod, som han selv, og med Aand. Der er slet ingen Forskjel mellem det ærede Medlem og disse Folk; vi ere ens Alle, vi maa ikke bilde os ind, at vi staa et Trin høiere og se ned paa disse Folk, nei slet ikke! Vi ere af samme Stof. Der er mange Tilfælde, hvor Aanden er redbon og Kjødet er strybeligt, men jeg tvivler ikke om — den Ero har jeg til mine Medmennesker — at naar man først indtil det 22de Aar har taget fra dem og sat ind i en Alderdomsforsørgelseskasse visse Beløb, som give et godt Grundlag, og man dernæst, naar de ere komne til Skjelskaar og Alder, siger til dem: For Fremtiden kunne I, naar I selv indskyde lidt, faae et Tilskud af Staten, saa vil ogsaa den Klasse af Samfundet være med og indse Nyttens og Nødvendigheden af selv at sørge for en selvstændig Tilværelse ogsaa i sin Alderdom. (S. Sags: Erfaringen taler derimod!). Der er ingen Erfaring i den Henseende, aldeles ingen; der har aldrig været den Situation, at en 22aarig Mand eller Kvinde har kunnet sige: Nu har jeg skrabet saa Meget sammen, at selv om jeg Intet tilskyder, har jeg et lille Beløb, ganske vist et lille bitte Beløb, 26 Kr. om Aaret, naar jeg bliver gammel og svag, hvis jeg overlever det 60de Aar, og tillige, hvis jeg kommer tilfælde ved et Ulykkestilfælde, Ret til at faae en meget betydelig Understøttelse — dette Sidste glemme de ærede Herrer ganske. Den Situation har aldrig foreligget, at enhver 22aarig Mand eller Kvinde har haat dette; jeg tør sige store Fundament for sin Fremtid. Man kan ikke vise mig et eneste Exempel derpaa. Man kan altsaa ikke slutte fra Erfaringen, og skal man psykologisk slutte fra, hvad Mennesker ellers gjøre, nemlig tænke over

deres Fremtid, saa maa man komme til den Slutning, at de ogsaa vilde tænke videre i Tiden og sige: Nu have vi dette gode Fundament for en Alderdomsforsørgelse og for en Invalideforsørgelse, skulle vi nu ikke arbejde videre paa dette, saa meget mere som Staten og Kommunen vilde komme os tilhjælp, hvis vi gjøre det? Dertil kommer, at det øvrige Samfund vil virke mægtig dertil. Det er saaledes flere Steder i Udlandet, navnlig i større Byer i Frankrig, at naar en Kommiss eller en anden af disse Landens Arbejdere, som det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Sags) udtrykte sig, møder for at faae Tjeneste hos en Bankier eller en Kjøbmand eller vil have en Kontorplads i et Ministerium, saa spørger man ikke om hans Anbefalinger, idet man af Erfaring veed, at Anbefalinger i Reglen ere usande, men ligesom man i gamle Dage sagde til et Hjeriestyende: Lad mig se din Studsmaalsbog, siger man til ham: Lad mig se din Forsørgelsesbog; det er den bedste Anbefaling. Kommer det først rigtig ud i Publikum, at Forsørgelsesbogen er at betragte som en Studsmaalsbog, vil det virke mægtig til at faae den Spire, som her nedlægges, til at vøge op. Ærede Medlemmer ere nu saa urimelige; de ville, at vi skulle med eet Slag reformere Samfundet og gjøre Gaan strax i Diebliffet. Jeg siger med det ærede Medlem fra Maribo Amts 3die Valgkreds (Nielsen-Grøn): Lad dem, der ønske det, søge at afhjælpe den øieblikkelige Nød; jeg skal gaa med dertil, saa langt som d'Her. ville; men man maa ikke fordre for Meget af os i denne Sag. Det, der her foreligger, er ikke Andet end et beskedent Grundlag for en Fremtidsbygning med Hensyn til en vis Klasse af Samfundet, med Hensyn til at omforme Samfundet i en bedre Retning end den, hvori man nu gaar med Hensyn til Forsørgelse i Alderdommen eller i Tilfælde af Invaliditet. Det giver sig ikke ud for at indeholde en Universalbalsam for Samfundet — en saadan findes jo ikke, — og vi have været beskedne og maadeholdne i vore Fordringer, baade i Forhold til Stat og Kommune og med Hensyn til de Privates Indskud, idet vi kun forlange 2 Ore om Dagen. Det have vi været, netop fordi vi ønske at føre Lovforslaget igjennem. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) yttrede flere Gange Lovord, om det var vor Mening, eller om det kunde ste. So, ganske vist, det er netop vor alvorlige Hensigt at faae dette Lovforslag ført igjennem, og de Ytringer, den høitærede Minister idag har ladet falde, have givet os et betydelig større Haab i den Retning. Dersom det ærede Medlem mener, at dette Lovforslag ikke skulde kunne komme igjennem paa Grund af den almindelige Misdere i denne Henseende, ja saa indrømmer jeg gjerne det ærede Medlem, at dette Lovforslag neppe bliver af dem, som det ærede Medlem, der